

РЕШЕНИЕ

№ 875

гр. София, 12.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-21, в публично заседание на четиринадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Радостина Данаилова

при участието на секретаря Елеонора Анг. Георгиева
като разгледа докладваното от Радостина Данаилова Търговско дело № 20211100901873 по описа за 2021 година

Предявени са искове по 79 ЗЗД за реално изпълнение на парични задължения и искове по чл.86, ал.1 ЗЗД за обезщетение за забавено плащане, както следва: за сумата от 15488 лв., представляваща останалата непогасена част от вземане в общ размер на 70 500 лв. за продажна цена по договор за прехвърляне на вземания от 30.11.2020 г., с който са прехвърлени на ответника В.М. ЕАД вземанията на Д.И. ЕООД срещу Д. БГ ООД по договори за заем от 09.10.2018 г., 17.12.2018 г., 28.02.2019 г., 30.07.2019г. и 20.12.2019г., за обезщетение за забавеното й плащане в размер на 916,45 лв. за период на забава от 01.02.2021 г. до 17.09.2021 г., за сумата от 13445,11 лв., представляваща останалата непогасена част от задължения на В.М. ЕАД в общ размер на 61200 лв. за заплащане на възнаграждение за охрана за месеците април 2020 г. и май 2020 г. на обект Мол В., които вземания са прехвърлени на Д.И. ЕООД от ВТА С.С. ЕООД с договор от 01.10.2020 г., обезщетение за забавеното й плащане в размер на 795,57 лв. за период на забава от 01.02.2021 г. до 17.09.2021 г., за сумата от 35691,51 лв., представляваща останалата непогасена част от вземане на стойност 162462 лв. за продажна цена на вземания за наемна цена, прехвърлени от ищеца на ответника с договор за цесия от 23.12.2020 г., обезщетение за забавеното й плащане в размер на 2111,91 лв. за период на забава от 01.02.2021 г. до 17.09.2021 г., за сумата от 94384,05 лв., представляващо останалата непогасена част от предоставени и неотчетени депозити по договори за наем съгласно споразумение от 01.12.2020 г. и договор за наем от 22.05.2017 г., обезщетение за забавеното му плащане в размер на 5584,84 лв. за период на забава от 01.02.2021 г. до 17.09.2021 г.

Ищецът твърди да е сключил с ответника договор за цесия от 30.12.2020 г., с който му прехвърлил свои вземания срещу Д. Бг ООД, произтичащи от договори за заем от 09.10.2018 г., 17.12.2018 г., 28.02.2019 г., 30.07.2019г. и 20.12.2019г. и срещу уговорена цена от 70 500 лв. Твърди да е придобил с договор за цесия от 01.10.2020 г. и вземания на ВТА С.С. ЕООД към ответника на обща стойност 61200 лв., които произтичат от сключени договори за охрана на Мол В.. Твърди да е прехвърлил на ответника с договор за цесия от 23.12.2020 г. свои вземания за наемна цена, произтичащи от наемни договори за индивидуални обекти в Мол В. срещу цена от 162462 лв., както и по силата на споразумение от 01.12.2020 г. и във връзка с договор за наем помежду им на Мол В. ответникът да се е задължил да му прехвърли получени от наемателите на отделни обекти в Мол В. при сключване на договори за наем депозити в общ размер на 429621 лв. Твърди да е изпълнил задълженията си на цедент да уведоми длъжниците по вземанията, които е прехвърлил на ответника, като ответникът признал задълженията си и с протокол за прихващане от 31.12.2020 г. , подписан между страните, частично погасил задълженията си. Претендират се остатъка от непогасените вземания и обезщетение за забавеното им плащане.

Ответникът е депозирал отговор, с който оспорва исковете. По отношение твърденията за сключени договори за цесия от 30.12.2020 г. и 01.10.2020 г. не заявява никакви твърдения и възражения. Твърди обаче, че споразумението от 01.12.2020 г. за прехвърляне на получени депозити е във връзка с договор за наем от 22.05.2017 г. на Мол В., като ответникът е прекратил едностранно този договор за наем с нотариална покана връчена на ищеца на 18.08.2021 г. и с прекратяване на договора е отпаднало и основанието да се прехвърлят и държат от Д.И. ООД събраните депозити от отделните наематели на обекти в Мол-а. По отношение на договора за цесия 23.12.2020 г. счита да е нищожен поради липса на основание и накърняване на добрите нрави, тъй като няма основание ответникът, който отдал на ищеца целия Мол, да купува от собствения си наемател вземанията срещу наемателите на отделни обекти, а се касае за счетоводни операции или увреждане на ответника. Счита договорите за цесия от 23.12.2020 г. и споразумението за прихващане, обективизирано в протокол за прихващане от 31.12.2020 г. за нищожни на основание чл.40 ЗЗД, тъй като сделките са сключени с намерението на ищеца и законния представител на ответника във вреда на последния – от името на ответника законния му представител е поел голямо по размер задължение, което с извършеното прихващане е погасено. Твърди ищецът да му дължи наемна цена за периода 01.01.2021 г. до прекратяване на договора за наем на 17.08.2021 г. в размер на 220 874,83 лв. с ДДС, с която сума заявява възражение за съдебно прихващане.

Ищецът не оспорва да е получил изявление на ответника за прекратяване на наемния договор помежду им, но оспорва това изявление да е породило прекратяване, тъй като договорът за наем не предвижда такава възможност, а дори и да е прекратен договора, това не влияе върху

изпълнението на споразумението от 01.12.2020г. Оспорва възраженията на ответника за нищожност, като сочи, че основанийето на договора не е идентично с мотивите за сключването му, като в случая прехвърлянето на вземания цели именно вземанията да преминат към друг кредитор, а мотивите за сключване на сделките са уреждане на отношения между страните и с трети лица – отделни наематели. Счита, че разпоредбата на чл.40 ЗЗД не се прилага за органни представители, респективно не може да обоснове недействителност на сделки между страните. Оспорва сделките да са увреждащи и да са сключени с такова намерение. Твърди да е платил частично наемна цена за периода 01.01.2021 - 17.08.2021 г. в размер на 41073,24 лв., а остатък – чрез извънсъдебно прихващане с изявление от 05.01.2022 г.

Ответникът в допълнителния отговор развива правни доводи относно действителността на оспорените сделки, като оспорва да са настъпили последиците на извънсъдебно прихващане по изявлението на ищеца от 05.01.2022 г., което не оспорва да е получил, но твърди да е оспорил ликвидността на вземанията.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и въз основа на събраните по делото доказателства намира следното:

В тежест на ищеца е да докаже твърденията си относно сключването на договор за цесия от 30.11.2020 г. с ответника и изпълнение на задълженията си да уведоми длъжника за извършените прехвърляния; сключването на договор за цесия от 01.10.2020 г., с който е придобил вземания за възнаграждение за охрана от ВТА С.С. ЕООД, респективно фактите, от които са възникнали придобитите вземания; сключването на договор за цесия от 23.12.2020 г., с който е прехвърлил на ответника вземания за наемна цена от конкретни наематели, фактите, от които са възникнали тези вземания, както и че е уведомил наемателите за извършеното прехвърляне; твърденията си за постигната уговорка за прехвърляне на вече заплатените депозити от наемателите на отделни обекти в МОЛ В. по силата на споразумение от 01.12.2020 г., както и твърденията си за погасяване на задълженията си за наемна цена през 2021 г. чрез плащане и чрез извънсъдебно прихващане с ликвидни и изискуеми насрещни вземания.

В тежест на ответника е да докаже твърденията си да е упражнил валидно право да прекрати наемния договор с изявление, получено от ищеца.

Страните не спорят относно сключването на посочените в исковата молба договори, както и относно договор за наем от 22.05.2017 г., относно отправянето на изявление за прекратяването му от ответника, получено от ищеца на 18.08.2021 г., относно получаването от ответника на изявлението за прихващане на ищеца от 05.01.2021 г., относно извършеното от ищеца плащане на сумата от 41073,24 лв.

От твърденията на страните и представените по делото писмени доказателства се установява, че помежду им съществуват множество

облигационни отношения, като представените доказателства, които очевидно не ги изчерпват, сочат, че най-ранно възникналото такова е наемно правоотношение, основано на договор за наем от 22.05.2017 г., сключен между Д.И. ЕООД и Мол В. ЕАД / дружество различно от ответника по делото В.М. ЕАД/, с който договор за наем на Д.И. ЕООД са предоставени за временно възмездно ползване за срок от 10 години, считано от 01.07.2017 г., поземлен имот с идентификатор 10135.3516.140 и построената в него търговска сграда с идентификатор 10135.3516.140.1, находящи се в гр. В., бул. ***** Договорът е изменян със споразумения от 26.06.2019г., 16.12.2019 г-, 08.09.2020 г. и 30.11.2020 г., от които споразумения се установява, че първоначалният наемодател Мол В. ЕАД е заместен в наемното правоотношение от ответника по делото В.М. ЕАД, с предходно наименование П.И. ЕАД, който е придобил собствеността върху недвижимите имоти, които са предмет на наемния договор от 22.05.2017 г. и е встъпил в наемното правоотношение, за което е сключено между страните по делото и първоначалния наемодател и собственик на имотите споразумението от 16.12.2019 г. С това споразумение ответникът, в качеството си на наемодател, поема задължение да предаде фактическата власт върху наетите имоти на наемателя Д.И. ЕООД в срок до 01.01.2020 г. , въз основа на която уговорка, съдът приема, че това задължение не е било изпълнено от първоначалния наемодател. Със споразумението от 16.12.2019 г. ответникът по делото, в качеството си на наемодател, прехвърля на ищеца, в качеството му на наемател, „правата и задълженията си в качеството му на наемодател на сключените към момента договори за наем на отделни обекти“ от наетите имоти, считано от 01.01.2020 г. /т.2.4.6 от споразумението от 16.12.2019г./ и следователно споразумението от 16.12.2019 г. в тази част има характер на договор за цесия, с който се прехвърлят права по наемните договори с отделните наематели в търговската сграда и договор за встъпване в дълг от страна на ищеца, в задълженията на ответника като наемодател по договорите за наем на отделните обекти в търговската сграда, тъй като за заместването на ответника като наемодател в наемните правоотношения с отделните наематели е необходимо тяхното съгласие, за каквото няма представени доказателства. Не са представени и доказателства, че ответникът да е уведомил отделните наематели за извършеното със споразумението от 16.12.2019 г. прехвърляне на правата си по наемните договори с тях на Д.И. ЕООД.

Останалите облигационни отношения между страните следват по време възникването на наемно правоотношение помежду им.

Със сключения договор за цесия от 30.11.2020 г., на който се основава част от исковите претенции, ищецът Д.И. ЕООД е прехвърлил на ответника вземанията си по 5 бр. договори за заем, сключени с Д. БГ ООД срещу цена от 70500 лв., платима в срок до 31.12.2020 г., като по делото са представени доказателства за изпълнение на задължението на ищеца да уведоми първоначалния кредитор. Ответникът не оспорва сключването на договора, в

който възникването на задължението му да заплати цената на прехвърлените вземания не е поставено в зависимост от никакви условия, не твърди, нито доказва факти, които изключват или погасяват това задължение, поради което и съдът приема, че извън признатата за погасена от ищеца част от това задължение чрез прихващане, извършено с подписания от страните протокол от 31.12.2020 г., ответникът е останал задължен за останалата част от цената по договора за цесия от 23.12.2020 г., която претендира по делото в размер на 15488 лв.

Съответно ответникът е изпаднал в забава на плащането по отношение на същата цена, считано от 31.12.2020 г. и дължи и обезщетение за забавено плащане, което се претендира от 01.02.2021 г. и което до датата на исковата молба е в размер на 985,29 лв., която сума е по-малка от претендираните от ищеца 916,45 лв..

Представени са писмени доказателства – договор за предоставяне на охранителни услуги от 01.08.2014 г., допълнително споразумение към него от 03.08.2018 г., тристранно споразумение от 30.12.2019 г., както и договор за цесия от 01.10.2020 г., от които се установява, че за охраната на недвижимите имоти, които са предмет на договора за наем от 22.05.2017 г. в гр. В., бул. *****е сключен на 01.08.2014 г. от Мол В. ЕАД /което дружество е различно от ответника В.М. ЕАД/ договор за охрана с ВТА ООД, в качеството му на изпълнител, като впоследствие изпълнителят е заместен в правоотношението по договора за услуга от ВТА С.С. ЕООД с допълнително споразумение от 03.08.2019 г., а с тристранно споразумение от 30.12.2019 г. първоначалният възложител Мол В. ЕАД е заместен от ответника, който към онзи момент е с наименование П.И. ЕАД. С договора за цесия от 01.10.2020 г., който е подписан от двете страни по делото и от ВТА С.С. ЕООД, ответникът е признал, че има задължения към ВТА С.С. ЕООД по договора за охрана за м.04 и 05 .2020 г. в общ размер на 61200 лв., като ВТА С.С. ЕООД прехвърля тези свои вземания на ищеца по делото Д.И. ЕООД, с което прехвърляне ответникът се е съгласил. Ответникът не оспорва възникването на задълженията, сключването на договора за цесия, като не твърди да ги е погасил, поради което и извън признанието на ищеца за погасяване на част от тях чрез прихващане с протокол от 31.12.2020 г. , ответникът е останал задължен за сумата от 13445,11 лв., като дължи обезщетение за забава, считано от датата на подписване на тристранното споразумение, с което задълженията са признати, като от датата, от която това обезщетение се претендира по делото -01.02.2021 г. до датата на исковата молба размерът му е 855,33 лв., която сума е по-малка от претендираните от ищеца 795,57 лв.

Между страните е сключен договор от 23.12.2020 г. за цесия, по силата на който ищецът прехвърля на ответника свои вземания в общ размер на 162462 лв. по договори за наем с 29 бр. трети лица, индивидуализирани по длъжник, размер и основание на отделните вземания, срещу задължение на ответника да заплати в срок до 31.12.2020 г. на цена на обща цена за прехвърлените вземания, равна на стойността им. Ответникът твърди, че

договорът е нищожен поради липса на основание и накърняване на добрите нрави, тъй като няма основание ответникът, който отдал на ищеца целия Мол, да купува от собствения си наемател вземанията срещу наемателите на отделни обекти, а се касае за счетоводни операции или увреждане на ответника. Счита договорите за цесия от 23.12.2020 г. и споразумението за прихващане, обективизирано в протокол за прихващане от 31.12.2020 г., за нищожни на основание чл.40 ЗЗД, тъй като сделките са сключени с намерението на ищеца и законния представител на ответника във вреда на последния – от името на ответника законния му представител.

Тези възражения на ответника са изцяло неоснователни, тъй като никакво противоречие с добрите нрави и липса на основание не следва от съдържанието на договора за цесия и останалите установени факти за отношения между страните. На първо място, дори и да се приеме, че прехвърлените с договора за цесия вземания са по договори за наем за отделните обекти именно в недвижимите имоти, които ищецът е наел от ответника в гр.В., то това не лишава договора за прехвърляне на тези вземания от основание, нито е в противоречие с добрите нрави. От момента на сключване на споразумението от 16.12.2019 г. между страните и предходния собственик и наемодател Мол В. ЕАД, ответникът, който е отдал на ищеца търговския обект в гр. В., е прехвърлил на ищеца и **правата** си по отделните наемни договори за отделните обекти в наетата сграда и следователно е загубил правото да събира тези вземания от отделните наематели, респективно каквито и да било права по отношение на отделните наематели, докато задълженията към тях по отделните наемни договори са останали за него, независимо, че в отношенията между страните има уговорка за встъпване в дълг. Следователно придобивайки вземанията на ищеца към отделните наематели ответникът не придобива нещо, което вече е притежавал, на каквито доводи основава и двете си съображения за нищожност и следователно не оборва презумпцията за съществуване на основание. Що се отнася до противоречие с добрите нрави, то такова не следва от самото съдържание на договора и насрещните престации по него, които са еквивалентни като стойност, а други факти относими към оценката им не са посочени, нито доказани.

Неоснователно е и възражението на ответника за нищожност на договора на основание чл.40 ЗЗД, като сключен от представител във вреда на представлявания, тъй като съдът споделя доводите на ищеца, че по отношение на органното представителство на юридически лица следва да намерят приложение същите аргументи, които са послужили като основание за приемането на решението по т. 2 от Тълкувателно решение №3/2013 г. на ВКС, ОСГТК за неприложимост на чл.38 ЗЗД за такова представителство. Както е прието в мотивите на посоченото тълкувателно решение, при органното представителство законният представител не изразява опосредено чужда воля, а именно той, в изпълнение на правомощията си формира и/или изразява волята на самия субект, чиито законен представител е, поради което

и не са налице два отделни субекта представител и представляван, нито са налице действия, извършени от лице, различно от представлявания. Следователно сключената сделка не е сключена чрез представител по смисъла на чл.40 ЗЗД, който текст, също като чл.38 ЗЗД е в главата за представителството и има предвид случаите на валидно учредяване на представителна власт чрез упълномощаване. Чрез органното представителство се формира и изразява волята на самото юридическо лице, съответно сделката, сключена чрез законния представител е сключена от самото юридическо лице, волеизявяващо чрез този законен представител, поради което чл.40 ЗЗД не следва да се прилага към органното представителство. Същите съображения важат и по отношение на споразумението за прихващане, което обаче не поражда задълженията, които са предмет на предявените иски и подробното му обсъждане е безпредметно.

По тези съображения съдът приема, че за ответникът въз основа на договора за цесия 23.12.2020 г. е възникнало задължение да заплати уговорената цена на прехвърлените му вземания, падежът на което задължение е настъпил на 31.12.2020 г., като за периода, за който ищецът претендира обезщетение за забавено плащане от 01.02.2021г. до датата на исковата молба, същото е в размер на 2270,56 лв., която сума надвишава претендираната от 2111,91 лв.

Със споразумение от 01.12.2020 г. страните са постигнали съгласие във връзка със сключения договор за наем помежду им, с който наемодателя /В.М. ЕАД/ е прехвърлило на наемателя / Д.И. ЕООД/ правата и задълженията си по отделните наемни договори за самостоятелни търговски обекти в сградата наемодателят да прехвърли и да преведе на наемателя и заплатените от отделните наематели депозити в общ размер на 429621 лв., индивидуализирани по наематели и размер в приложение № 1 към споразумението, като срок за изпълнение на задължението не е уговорен. Ищецът признава, че задължението за заплащане на депозитите е погасено частично до размера от 335236,95 лв. с протокола за прихващане от 31.12.2020 г., като не се твърди остатъкът от 94384,05 лв. да е заплатен или задължението да е погасено по друг начин.

Неоснователни са доводите на ответника, че задължението е отпаднало, тъй като договорът за наем от 22.05.2017 г. бил прекратен. Макар и да е сключено във връзка с наемния договор за цялата сграда от 22.05.2017 г. споразумението от 01.12.2020 г. поражда отделно задължение, което веднъж възникнало може да бъде погасено по установените от закона начини / плащане, прихващане, опрощаване, погасяване по давност и т.н./ и няма как да отпадне, ако споразумението, което го поражда, не е развалено и то с обратна сила, а такива факти не се твърдят, нито доказват, нито са възможни с оглед съдържанието на престациите. Прекратяване на наемния договор между страните за цялата сграда, дори и да е настъпило, каквито факти съдът не обсъжда, тъй като ги счита за ирелевантни, не влияе върху изпълнението на

споразумението от 01.12.2020 г. С него ответникът се е задължил да преведе получените депозити от наематели по сключените от него отделни наемни договори за самостоятелни обекти поради извършеното прехвърляне на правата по тези договори на ищеца, а депозитите обезпечават именно съответстващите им задължения на отделните наематели вече към ищеца, в качеството му на нов титуляр на правата по отделните наемни договори. Такива задължения не е спорно да са възникнали и да са съществували /някои от тях дори са предмет на сделки между страните/, а се спори дали е налице основание за възникване на нови с оглед твърденията за прекратяване на наемния договор между страните в определен момент. Дори и в последния случай депозитите обезпечават конкретни вече възникнали задължения и само липсата на такива от наемателите на отделни самостоятелни обекти може да бъде основание да се поставят въпросите за връщане на депозитите им, както и кое е задълженото лице за това лице с оглед постигнатото от страните по делото съгласие за прехвърляне и на задължения, но такива факти и права не са предмет на делото.

Следователно ответникът е останал задължен за сумата от 94384,05 лв. въз основа на споразумението от 01.12.2020 г. , като е изпаднал в забава на плащането по отношение на същата цена, считано от 31.12.2020 г., когато страните са извършили прихващане и дължи и обезщетение за забавено плащане, което се претендира от 01.02.2021 г. и което до датата на исковата молба е в размер на 6004,35 лв., която сума е по-малка от претендираните от ищеца 5584,84 лв.

По изложените съображения съдът приема, че по делото се установяват възникнали вземания на ищеца към ответника в общ размер на 168417,78 лв. , което налага съдът да обсъди възражението на ответника за прихващане с негово насрещно вземане за наемна цена в размер на 220 874,83 лв. с ДДС за за периода 01.01.2021 г. - 17.08.2021 г. Уговорената наемна цена за 2021 г. съгласно уговорките в т.2.1 от допълнително споразумение от 30.11.2020 г. е в размер на 150000 евро плюс ДДС и е платима в срок до 05.01.2022 г. Съответно за периода 01.01 – 17.08.2022 г., а именно за 229 дни , наемната цена е именно с легова равностойност от 220874,83 лв. /229 дни: 365 дни x 150000 евро x 1,95583 лв. за евро x 1,2 за ДДС/.

Неоснователни са доводите на ищеца, че задължението му за наемна цена е погасено чрез прихващане, тъй като изявлението му за прихващане, което ответникът не е оспорва да е получил, не е породило към приключване на устните състезания погасителен ефект, защото вземанията са оспорени от ответника с изрично изявление, а и ищецът е заявил прихващане именно с вземанията, които е предявил съдебно в настоящия процес, след като е получил отговора на ответника, поради което и последиците на това изявление могат да настъпят едва по силата на съдебното решение за установяване на активните вземания, макар и с обратна сила.

Погасено е само част от задължението му за заплащане на наемна цена в

размер на 41073,24 лв., която е преведена на ответника по банков път, след което плащане са останали непогасени 179801,59 лв., която сума надвишава претендираните от ищеца вземания, респективно изцяло ги погасява, поради което и предявените искове следва да се отхвърлят на това основание.

Право на разноси при този изход от спора има ищецът, тъй като ответникът е станал повод за завеждане на делото, а отхвърлянето на исковите е резултат от заявено съдебно възражение за прихващане, поради което и на ищеца следва се присъдят направените по делото разноси за държавна такса в размер на 6736,71 лв. Не следва да се присъждат разноси за адвокатско възнаграждение в претендирания размер от 7010 лв., тъй като е представен договор за правна помощ от 01.09.2021 г., с който такова възнаграждение е уговорено, но в него е посочено, че плащането ще се извърши по банков път в срок до 01.03.2022 г., а представеното от адвокат В.А. уведомление за получен превод по електронна поща съдържа информация за две плащания от 610 лв., получени на 01.03.2022 г. с посочен наредител Лаурин Рийл Истейт ЕООД, които плащания не са извършени от ищеца, нито могат да се свържат с негови задължения.

Така мотивиран съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Д.И. ЕООД , ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. ***** срещу В.М. ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. Изток, ул. ***** искове по 79 ЗЗД за реално изпълнение на парични задължения и искове по чл.86, ал.1 ЗЗД за обезщетение за забавено плащане, както следва: за сумата от 15488 лв., представляваща останалата непогасена част от вземане в общ размер на 70 500 лв. за продажна цена по договор за прехвърляне на вземания от 30.11.2020 г., с които са прехвърлени на ответника В.М. ЕАД вземанията на Д.И. ЕООД срещу Д. БГ ООД по договори за заем от 09.10.2018 г., 17.12.2018 г., 28.02.2019 г., 30.07.2019г. и 20.12.2019г., за обезщетение за забавеното й плащане в размер на 916,45 лв. за период на забава от 01.02.2021 г. до 17.09.2021 г., за сумата от 13445,11 лв., представляваща останалата непогасена част от задължения на В.М. ЕАД в общ размер на 61200 лв. за заплащане на възнаграждение за охрана за месеците април 2020 г. и май 2020 г. на обект Мол В., които вземания са прехвърлени на Д.И. ЕООД от ВТА С.С. ЕООД с договор от 01.10.2020 г., обезщетение за забавеното й плащане в размер на 795,57 лв. за период на забава от 01.02.2021 г. до 17.09.2021 г., за сумата от 35691,51 лв., представляваща останалата непогасена част от вземане на стойност 162462 лв. за продажна цена на вземания за наемна цена, прехвърлени от ищеца на ответника с договор за цесия от 23.12.2020 г., обезщетение за забавеното й**

плащане в размер на **2111,91 лв.** за период на забава от 01.02.2021 г. до 17.09.2021 г., за сумата от **94384,05 лв.**, представляващо останалата непогасена част от предоставени и неотчетени депозити по договори за наем съгласно споразумение от 01.12.2020 г. и договор за наем от 22.05.2017 г., обезщетение за забавеното му плащане в размер на **5584,84 лв.** за период на забава от 01.02.2021 г. до 17.09.2021 г. **поради погасяването им чрез прихващане с насрещното вземане на В.М. ЕАД за заплащане на наемна цена в размер на 220 874,83 лв. с ДДС за периода 01.01.2021 г. - 17.08.2021 г. по договор за наем от 22.05.2017 г., изменен с допълнителни споразумения от 26.06.2019г., 16.12.2019 г., 08.09.2020 г. и 30.11.2020 г.**

ОСЪЖДА В.М. ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр.София, ж.к.Изток, ул.***** да заплати на Д.И. ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. ***** разноси по делото за държавна такса в размер на 6736,71 лв.**

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийския апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му.

Съдия при Софийски градски съд: _____